

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **P. S.**, narozen X,
státní příslušník Ukrajiny,
trvale bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2019, čj. CPR-21761-5/ČJ-2018-930310-V234,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 8. 7. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 6. 2018, čj. KRPS-84001-27/ČJ-2018-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci ve výrobě na zpracování masa, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, byť podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 15. 11. 2017 do 15. 3. 2018 pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. V řízení také nevyplynulo, že by žalobce práci vykonával legálně. Na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 zákona o zaměstnanosti, neboť žalobce nespadá do žádné ze zde uvedených kategorií.
3. Žalovaná dále uvedla, že polské vízum, kterým žalobce disponoval, jej neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území ostatních členských států Evropské unie, ale pouze na území Polské republiky. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že žalobce naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li správní orgán k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo, neboť žalobce v České republice nemá žádné vazby, přicestoval pouze za prací a vazby na zemi původu jsou zachovány. Doba k vycestování byla stanovena zcela adekvátně okolnostem případu a v souladu se zákonem. Žalobce nadto měl možnost požádat o stanovení nové doby k vycestování.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu správního řízení se žalovaná omezila na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobce, aniž by stejnou pozornost věnovala zjišťování skutečností v jeho prospěch. V této souvislosti došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaná nedbala, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
5. Žalobce odmítl závěry správních orgánů obou stupňů týkající se charakteru jeho činnosti. Přitom závěry žalované v podstatě kopírují závěry správního orgánu I. stupně. Žalobce má za to, že na území České republiky vykonával legální činnost, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracoval, za což mu poskytoval mzdu. Toto zjištění ostatně podporují provedené důkazy. Závěry správního orgánu I. stupně, že se jedná o skryté poskytnutí pracovní síly, tedy nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobce proto setrval na námitkách, které uplatnil již v odvolání, přičemž hlavní pochybení spatřuje v činnosti žalované, která nedostatečně vypořádala odvolací námitky.
6. Žalobce namítl, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o správním vyhoštění, natož pak pro vydání rozhodnutí ve věci. Uvedl, že má platné

pobytové oprávnění na území Polska, přičemž toto pobytové oprávnění mu rovněž umožňuje výkon zaměstnání. Zdůraznil, že v České republice pracoval v souladu se zákonem. Pro výkon své činnosti nepotřeboval povolení k zaměstnání, neboť byl do České republiky vyslán svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobce se neztotožnil se závěry žalované ohledně důsledku výkonu jeho činnosti. Má za to, že závěry jsou v rozporu s evropskou legislativou.

7. Žalobce dále poukázal na to, že je pouhým zaměstnancem polského zaměstnavatele. Zaměstnanec je povinen řídit se pokyny zaměstnavatele. Žalobce jakožto prostý dělník je práva neznalý. Získal povolení k pobytu na území Polska, které jej opravňuje i k výkonu závislé práce. Našel si v Polsku zaměstnání. Splnil všechny požadavky, které jsou na jeho osobu právním řádem kladeny. Zaměstnavatel jej vyslal vykonávat práci a žalobce pouze plnil zadané pracovní úkoly. Žalobce tedy není možno postihovat za případné pochybení jeho zaměstnavatele, neboť je povinen řídit se jeho pokyny. Žalobce byl přesvědčen, že splnil všechny podmínky pro to, aby mohl být na území Polska zaměstnán. Jeho vyslání mimo území Polska bylo smluvně upraveno a českým orgánům oznámeno.
8. Žalobce v této souvislosti namítl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. I kdyby byl žalobce zaměstnavatelem určen k výkonu práce v České republice v rozporu se zákonem, sám neměl žádnou možnost tuto situaci ovlivnit, ani nemohl vědět, že je postup nezákonný, neboť přeshraniční vysílání pracovníků je značně komplikované. Žalobce měl všechna potřebná povolení, jeho činnost byla ohlášena českým úřadům, byly uzavřeny všechny potřebné smlouvy. S ohledem na tyto okolnosti je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem.
9. Žalobce dále namítl nedostatečně zjištěný stav věci, neboť nebyly provedeny relevantní důkazy týkající se vztahů mezi zainteresovanými subjekty. Je zjevné, že žalobce si zakázku v České republice nesháněl sám. Jeho zaměstnavatel měl zakázku dohodnutou s jinou společností. Objasnění vztahu mezi společnostmi a toho, zda se jednalo o provedení díla subdodávkou, by jistě mohlo vyvrátit spekulace správních orgánů o řetězení vztahů k obcházení zákona. Žalobce má za to, že se jednalo o standardní obchodní vztahy a že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zjistily stav věci. Bylo na místě vyslechnout zástupce zainteresovaných subjektů.
10. Žalobce má za to, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. K tomu citoval § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze vypočetl všechna zákonná kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobce je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že jeho pobyťová historie mu může zmařit opětovnou pobyťovou žádost. Nemůže být jediným kritériem, že žalobce má na Ukrajině zázemí. Žalovaná nezohlednila, že žalobce má stále povolený pobyt v Polsku a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jeho soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

11. Žalobce dále tvrdil, že správní vyhoštění mu bylo uloženo neúčelně a celkově zbytečně. Žalobce totiž opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat právní předpisy. Přestože má za to, že v České republice vykonával činnost zcela legálně, opustil ji, aby se nevystavoval dalšímu postihu. Vyhoštění je proto nutno vnímat jako opatření nadbytečné, neboť již bylo dosaženo ochrany zájmů společnosti, které navíc žalobce nad únosnou míru zatěžuje. Žalobce se prakticky po celou dobu řízení zdržuje mimo území České republiky. Lhůta uloženého vyhoštění však začne běžet až po skončení řízení.
12. Žalobce se dále domnívá, že mu bylo správní vyhoštění uloženo v délce, která nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalované, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť se stále jedná o velice dlouhou dobu. Správní vyhoštění ve výměře 6 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobce a rovněž je v rozporu s praxí správního orgánu I. stupně. Jednalo se přitom jen o několik dní údajně nelegální práce vykonané trestně zachovalým a legálně zde pobývajícím žalobcem.
13. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť zde již byla dostatečně vypořádána totožná argumentace žalobce. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
14. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicit*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
16. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 3. 2018 byl žalobce zjištěn při policejní kontrole pod názvem Š. v areálu výrobní společnosti L. – Ing. J. L., s. r. o. v J. (dále jen „L.“), neboť se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D, s možností opakovaného vstupu přes vnější hranici (MULT) na dobu 350 dnů platným od 30. 10. 2017 do 14. 10. 2018, avšak neměl žádné platné povolení k zaměstnání na území České republiky. V době kontroly byl žalobce oblečen do pracovního oděvu a nacházel se ve výrobních prostorách společnosti L.. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění pod čj. KRPS-84001-9/ČJ-2018-010023-SV a byl vyslechnut za přítomnosti tlumočníka ruského jazyka.
18. Žalobce do protokolu uvedl, že má trvalé bydliště na Ukrajině (viz adresa v záhlaví tohoto rozsudku). Žalobce je ženatý, má dvě děti a dva starší bratry, přičemž všichni žijí na

Ukrajíně. Společně s manželkou a dětmi bydlí v bytě, který vlastnil jeho otec. Na území Evropské unie žalobce nemá žádné jiné příbuzné ani osoby blízké. V žádném členském státě Evropské unie mu nebylo vydáno pracovní povolení úřadem práce, disponuje jen polským vízem, které získal na Ukrajině ve městě R.. Žádal o něj přes prostředníka, kterému dal veškeré podklady a zaplatil 500 USD. Dne 13. 11. 2017 se žalobce vydal přes Polsko do České republiky (pozn. soudu: zjevně chybné datum, neboť žalobce podle otisku razítka v cestovním pasu i jeho tvrzení vstoupil na území Polska 12. 11. 2017 z Ukrajiny na hraničním přechodu v obci M.). Žalobce se v Polsku vůbec nezdržoval ani tam na polské vízum nikdy nepracoval, jel přímo do České republiky, kde mu nebylo vydáno žádné pracovní povolení ani živnostenský list. Do České republiky přicestoval autem do Prahy dne 13. 11. 2017, odkud ho odvezl připravený autobus na ubytovnu v H. P., kde dodnes bydlí. Přijel sem pracovat a vydělat si peníze. Za ubytování platí 3 500 Kč za měsíc. Práci u společnosti L. mu zprostředkoval známý na Ukrajině, který do České republiky běžně vozí lidi z Ukrajiny za prací, stejně jako přivezl žalobce. Zde žalobce převzal muž jménem V., jehož vídá jen o výplatě a při občasných kontrolách ubytovny. Žalobce neuzavřel žádnou pracovní smlouvu, vše bylo domluveno jen ústně. Na začátku podepsal pouze poučení o bezpečnosti práce, požární ochraně a dokument, v němž uvedl, jak dlouho bude ve společnosti L. pracovat. Žalobce nebyl vyslán na pracovní cestu, práci v České republice si našel sám přes kamaráda. U společnosti L. pracoval pro V. od 15. 11. 2017, 5 dnů v týdnu od 5:00 do 14:00 hod. Práci mu zadávali čeští mistři z výroby, vždy mu řekli, co má daný den dělat. Pracovní náplň spočívala v oddělování masa od kůže. Byla mu přislíbena hodinová mzda 110 Kč. Měsíčně si vydělal asi 18 tis. Kč čistého po odečtení poplatku za ubytovnu a stravu v práci. Mzdu žalobci vyplácel v hotovosti V., peníze mu vždy předal v obálce před společností L.. Pracovní oděv i nástroje dostal od společnosti L. a docházka je evidována čipovou kartou, kterou má každý zaměstnanec. Žalobce si do České republiky přivezl z Ukrajiny peníze na živobytí. Je si vědom, čeho se dopustil. Neví o žádné překážce, která by vycestování bránila. V České republice nemá žádné rodinné vazby, osoby blízké ani jiné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Nucené vycestování pro něj nepředstavuje zásah do rodinného a soukromého života, jen pocítí finanční dopad. Sám nepodnikl žádné kroky k legalizaci práce v České republice. Spoléhal na to, že V. vše potřebné zařídil. Finanční prostředky na vycestování má. Žalobce se seznámil s podklady rozhodnutí a uvedl, že se k nim asi nebude vyjadřovat. Zatím nepřemýšlel, že by sem přijel. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.

19. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky či zda sem byl vyslán ve smyslu § 98 zákona o zaměstnanosti, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval.
20. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, z něž plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku uvedlo zprávu o zemi původu, z níž při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z ní vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v R. o. na severozápadě Ukrajiny, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobce.

21. V průběhu řízení byla předložena pouze listina evidující přítomnost pracovníků na různých pracovištích, v níž však žalobce nefiguruje. Listina je bez označení a data, ale podle seznamu uvedených pracovišť a velkého počtu cizinců lze mít za to, že se jedná o výpis přítomných osob v závodu na zpracování masa společnosti L..
22. Od 12. 4. 2018 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 13. 4. 2018 vyrozuměl správní orgán I. stupně zástupce žalobce o tom, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučil ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 10 dnů. Žalobce svého procesního práva dle § 36 odst. 3 správního řádu nevyužil.
23. Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 6. 2018 rozhodnutí čj. KRPS-84001-27/ČJ-2018-010022, kterým uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 6 měsíců. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že má z předložených dokladů za prokázané, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce vykonával závislou činnost ve prospěch českého zaměstnavatele, k němuž nebyl vyslán, což vylučuje poskytování služby ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalobce tedy neměl pracovní povolení pro výkon pracovní činnosti pro společnost L..
24. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil obdobné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Navíc zde namítl, že nebylo prokázáno naplnění definice nelegální práce, možný vznik vážné újmy při návratu na Ukrajinu, nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k délce vedení správního řízení a nepřiměřeně krátkou lhůtu k vycestování.
25. Žalovaná vzhledem k obsahu odvolacích námitek žalobce požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 9. 4. 2018, ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 25. 10. 2018 závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Jelikož žalobce sám tvrdil, že jeho návratu do země původu nic nebrání, a nezmínil žádné reálné obavy, vyhodnotil ministr tuto námitku jako účelovou. Situaci v místě bydliště žalobce (R. oblast) posuzoval na základě aktuální zprávy o zemi původu žalobce (informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 9. 2018, Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), již ke stanovisku přiložil. V ní se podává, že tato oblast na západě Ukrajiny je pod kontrolou ukrajinské vlády a všední život zde není nikterak narušen konfliktem ve východní části země.
26. Zástupce žalobce byl dne 24. 4. 2019 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí, byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů pro vyjádření k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
27. Dne 24. 6. 2019 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li

cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném 30. 7. 2019, se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.

Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 15. 8. 2017, může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 7. 2019, se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.

29. Soud předepisuje, že si je vědom změny právní úpravy, která dopadá na projednávanou věc. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (ze dne 24. 6. 2019) kvalifikovala skutek žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019. V době rozhodování soudu již byla v účinnosti (od 31. 7. 2019) novela (zákon č. 176/2019 Sb.) citovaného zákona, která přesunula zmíněnou skutkovou podstatu do § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, čímž se současně změnila horní hranice doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, z původních 5 let na 3 roky. Podle důvodové zprávy k novele (viz část k bodům 105 až 110 - § 119 odst. 1 a 9) došlo k přesunutí méně závažných skutkových podstat do mírnějšího postihu, neboť ze sledování vývoje nelegálního zaměstnávání cizinců plyne, že drtivě převažuje nad jinými formami protiprávních jednání cizinců. V tomto případě však jde o cizince, kteří mají platné cestovní doklady a oprávnění k pobytu v jiném členském státě, jde tak typově o méně závažné situace s ohledem na bezpečnost České republiky, proto je vhodné zařadit je mezi skutkové podstaty s mírnějším postihem. V daném případě bylo žalobci za jeho jednání uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců, tj. v rozsahu přípustném i podle nové právní úpravy. I kdyby bylo ve věci rozhodováno podle nové právní úpravy, nebyl by důvod rozhodnout ve věci jinak, kromě citace jiného ustanovení, do něž byla předmětná úprava přesunuta. Podle judikatury může soud prolomit pravidlo zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s. jen za určitých okolností (např. v souvislosti se zrušovacím náleznem Ústavního soudu a správním trestáním, srov. rozsudek NSS ze dne 31. 12. 2004, čj. 6 A 19/2002 – 38, nebo v případě vstupu v účinnost mírnější právní úpravy týkající se správních deliktů, srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 – 46). Z výše

uvedeného plyne, že žádné takové okolnosti v projednávané věci nenastaly. Zákodárce sám jen na základě sledování trendů u předmětné skutkové podstaty zmírnil důsledky tohoto protiprávního jednání. Správní vyhoštění ani nelze chápat jako institut správního trestání, nýbrž jen jako administrativní opatření při kontrole migrace (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2015, čj. 8 Azs 38/2015 – 41). Soud proto v dané věci neshledal důvod k prolomení pravidla ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.

30. K první námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobce, evidence pracovníků přítomných na pracovišti, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohlédával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce.
31. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce a provedl důkaz listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum a otisky razítek v cestovním pasu). Listiny týkající se pracovněprávního vztahu žalobce k jakémukoliv subjektu se obstarat nepodařilo, žalobce žádné listiny tohoto druhu nepředložil. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem ve výrobních prostorech společnosti L.. Provedení dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevnesl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, který jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
32. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své

výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, a dále kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže na území České republiky nežije žádný jeho příbuzný ani osoba mu blízká. Sám žalobce pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na žalobce čeká v zemi původu ve společné domácnosti manželka se dvěma dětmi, s nimiž se v důsledku nuceného návratu může znovu shledat. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně nedaleko zaměstnání. Žalobní bod tak není důvodný.

33. K námitce žalobce napadající správnost právního závěru žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl veškeré doklady řádně vyřízené, byl vyslán svým polským zaměstnavatelem, pro nějž stále pracoval, za což mu poskytoval mzdu, uvádí soud následující. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v J. v provozu společnosti L., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016 – 53). Povaha práce spočívala v oddělování masa od kůže ve výrobním provozu společnosti L.. Žalobce vykonával práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době. Práci mu přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti L.. Tato společnost mu evidovala docházku čipovou kartou, kterou disponuje každý její zaměstnanec. Za odvedenou práci mu byla vyplácena mzda „na ruku“. Žalobce nepopírá, že by v provozovně společnosti L. vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého polského zaměstnavatele, který jej vyslal k výkonu práce u společnosti L..
34. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Žalobce v řízení nedoložil, pro jakého zaměstnavatele usazeného v Polské republice mu bylo vízum spojené s oprávněním k zaměstnání uděleno, toliko tvrdil, že na toto vízum pro žádného polského zaměstnavatele nepracoval a nebyl ani do České republiky za práci vyslán.
35. Soud konstatuje, že z kopie strany cestovního dokladu žalobce s otiskem razítka plyne, že žalobce vstoupil na území Polska 12. 11. 2017 z Ukrajiny na hraničním přechodu v obci M.. Podle svých slov žalobce přicestoval do České republiky dne 13. 11. 2017 a pracovat u společnosti L. začal 15. 11. 2017. Jenže národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané

Polskou republikou neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdil i žalobce sám.

36. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobcem na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti).
37. Žalobce v žalobě, kterou jeho zástupce standardně užívá v obdobných případech vyhoštění ukrajinských občanů pracujících na území České republiky na základě polského dlouhodobého pracovního víza, tvrdí, že byl na území České republiky vyslán svým polským zaměstnavatelem, jehož pokynu musel uposlechnout a jímž byl ubezpečen, že vykonává práci na území České republiky v souladu s českým právním řádem. Žalobce ovšem na podporu tohoto tvrzení, tj. že vykonával práci na území České republiky pro polský subjekt, jehož byl zaměstnancem a jímž byl vyslán na pracovní cestu, neoznačil jediný důkaz. Žalobce ustal toliko v rovině tvrzení, které je ovšem v rozporu s obsahem správního spisu. Z něho plyne (z výpovědi samotného žalobce), že si práci pro společnost L. domluvil již na Ukrajině. Ačkoliv cestoval do České republiky přes Polskou republiku na základě polského národního víza, nikdy žádný pracovněprávní vztah s žádným polským subjektem neuzavřel, na území Polské republiky nikdy nepobýval, natož aby zde konal jakoukoliv práci, ani nebyl jakýmkoliv polským subjektem vyslán do České republiky. Tento žalobní bod tedy nevychází ze skutečností, které byly zjištěny ve správním řízení, naopak je s nimi v příkrém rozporu. Žalobce ve správním řízení ani v soudním řízení nevzněl jediný důkazní návrh na podporu této argumentace. Soud tedy nemá důvod pochybovat o úplnosti a správnosti zjištěného skutkového stavu, na tomto podkladě shledal uplatněný žalobní bod nedůvodným, neboť je vystaven na skutkových tvrzeních, která odporují zjištěnému skutkovému stavu. Pracovní činnost vykonávanou žalobcem na území České republiky nelze podřadit pod § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nedopadá na ni tedy výjimka z § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky nebo zaměstnanecké karty. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
38. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněn vykonávat pracovní činnost v závodu L. na území České republiky pro společnost L.. Soud znovu připomíná, že žalobce v průběhu správního řízení potvrdil, že v jeho zaměstnání žádným způsobem nefiguroval polský zaměstnavatel, ani nepředložil jedinou smlouvu, z níž by správní orgány mohly usoudit na existenci dalšího subjektu. Soudu proto není jasné, jaké konkrétní důkazy a ve vztahu k jakým zainteresovaným subjektům opomenuly správní orgány zohlednit, pokud ve schématu vystupovali jen žalobce, blíže neurčený V. a společnost L.. Další objasňování vztahů nemůže nic změnit na tom, že žalobce vykonával pracovní činnost na území České republiky bez povolení k zaměstnání, tedy neoprávněně. Z tohoto důvodu nelze spatřovat

na straně správních orgánů žádné pochybení v tom, že se blíže nezabývaly vztahy mezi zainteresovanými subjekty, jak tvrdil žalobce. Rozhodné je pouze to, že výkon pracovní činnosti žalobce v závodu L. byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, čj. 6 Azs 60/2017 – 13).

39. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
40. Nelze přisvědčit argumentaci, že žalobce jen konal práci podle pokynů svého zaměstnavatele. Tato skutečnost totiž nemění nic na tom, že vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohl být vědom, neboť sám ani neměl v úmyslu konat práci na území Polské republiky, která mu udělila toliko národní pracovní vízum. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Tvrzení žalobce neposkytují žalobci žádnou „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na něm, aby si sám ověřil, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.
41. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Nelze proto ani přisvědčit žalobci, že uložení správního vyhoštění bylo neúčelné a zbytečné. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila udělení správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území

České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobce nikdy nebyl oprávněn pobývat na území České republiky za účelem výkonu zaměstnání). Pouze v případě, že by nebylo možné žalobci udělit správní vyhoštění, bylo by na místě uložit mu povinnost vycestovat z území (§ 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017).

42. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.
43. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, kdy byl držitelem polského dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení k zaměstnání vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.

44. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (resp. ji posoudila čistě formalisticky) a že neměl možnost se v tomto směru vyjádřit, je nedůvodná. K tomu soud nejprve konstatuje, že žalobce měl právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byl o tom poučen dne 13. 4. 2018 a opětovně pak dne 24. 4. 2019, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužil. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byl žalobce v průběhu řízení zastoupen advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostal prostor k vyjádření. Úvaha žalované v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobce do vlasti je z povahy věci zásahem do jeho života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobce sám uvedl, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí mu tedy odloučení od jeho blízkých. Žalovaná má za to, že správní orgán I. stupně vypořádal tuto otázku správně, a s jeho závěry se ztotožnila. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobce nenavázal žádné vazby. Vycestování nebrání žádné překážky. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické, jak namítl žalobce, a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalované ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.
45. Konečně žalobce namítl, že mu bylo správní vyhoštění uloženo na dobu 6 měsíců, která nebyla přezkoumatelně zdůvodněna. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaná na straně 12 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlila, že zohlednila nezákonné a nežádoucí jednání cizince spočívající v narušení veřejného pořádku a současně skutečnost, že způsob rozhodnutí odpovídá rozhodovací praxi v obdobných případech. Správní orgán I. stupně podle žalované postupoval správně, neboť vzal v úvahu délku neoprávněného zaměstnání a dosavadní bezúhonnost žalobce (viz stranu 7 rozhodnutí správního orgán I. stupně). Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tj. závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Závažnost žalobcova protiprávního jednání je zvýšena tím, že žalobce pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu, neboť zde pobýval déle než 3 měsíce, jak umožňuje Úmluva provádějící Schengenskou dohodu. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Námitka je nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

46. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. září 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce